

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Rovigo (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Md Sagorowi

(Sprawa C-430/11)

(2012/C 25/44)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Rovigo.

Strona (Strony) w postępowaniu przed sądem krajowym

Md Sagor

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle zasady lojalnej współpracy i zasady skuteczności dyrektyw art. 2, 4, 6, 7 i 8 dyrektywy 2008/115/WE⁽¹⁾ sprzeciwiają się możliwości nałożenia na obywatela państwa trzeciego przebywającego nielegalnie w państwie członkowskim kary pieniężnej zamienionej jako sankcja karna na areszt domowy, wyłącznie w następstwie nielegalnego wjazdu i pobytu, jeszcze przed naruszeniem nakazu wydalenia wydanego przez organ administracji?
- 2) Czy w świetle zasady lojalnej współpracy i zasady skuteczności dyrektyw art. 2, 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE sprzeciwiają się możliwości, aby po przyjęciu dyrektywy państwo członkowskie mogło przyjąć przepis przewidujący nałożenia na obywatela państwa trzeciego przebywającego nielegalnie w tym państwie członkowskim kary pieniężnej zamienionej na wydalenie podlegając jako sankcja karna natychmiastowemu wykonaniu, bez przestrzegania procedury i praw obywatela obcego przewidzianych w dyrektywie?
- 3) Czy zasada lojalnej współpracy zapisana w art. 4 ust. 3 TUE sprzeciwia się przyjęciu w okresie przewidzianym na dokonanie wdrożenia dyrektywy przepisów krajowych mających na celu obejście dyrektywy lub w każdym razie ograniczenie zakresu jej zastosowania, i jakie środki sąd krajowy powinien zastosować w wypadku stwierdzenia takiego celu?

⁽¹⁾ Dz.U L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Amsterdam (Niderlandy) w dniu 10 października 2011 r. — UPC Nederland B.V. przeciwko Gemeente Hilversum

(Sprawa C-518/11)

(2012/C 25/45)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof Amsterdam.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: UPC Nederland B.V.

Strona pozwana: Gemeente Hilversum.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy usługa polegająca na rozpowszechnianiu wolnodostępnych pakietów programów telewizyjnych i radiowych za pośrednictwem sieci kablowej, za których udostępnienie fakturowane są zarówno koszty transmisji jak i kwota związana z kosztami (opłaty) na rzecz stacji nadawczych i organizacji zajmujących się zbiorowym zarządzaniem prawami autorskimi i pokrewnymi w związku z rozpowszechnieniem ich treści, należy do przedmiotowego zakresu zastosowania nowych ram prawnych (NRP) [dla elektronicznych sieci łączności]?
- 2) a) Czy, biorąc pod uwagę liberalizację sektora telekomunikacji i cele nowych ram prawnych (NRP), włącznie z przewidzianą w nich surową procedurą koordynacji i konsultacji, która wymaga przeprowadzenia zanim krajowy organ regulacyjny uzyska (wyłączną) kompetencję do ingerencji w cenę obowiązującą dla użytkowników końcowych za pośrednictwem kontroli cen, gmina [Hilversum] ma jeszcze kompetencję (zadanie) w zakresie ochrony interesu publicznego swoich mieszkańców poprzez ingerencję w ceny obowiązujące dla użytkowników końcowych za pośrednictwem klauzuli ograniczającej wysokość ceny?
b) Jeśli nie — czy nowe ramy prawne stoją na przeszkodzie temu, aby gmina stosowała klauzulę ograniczającą wysokość ceny, którą uzgodniła w ramach umowy sprzedaży przedsiębiorstwa zarządzającego siecią kablową?
- 3) Jeżeli na pytania 2 a i b zostaną udzielone odpowiedzi przeczące — powstaje następujące pytanie:

Czy organ administracji publicznej, taki jak gmina, jest, w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie, (również) zobowiązany do lojalności względem Unii, jeżeli uzgadniając i następnie stosując klauzulę ograniczającą wysokość ceny nie wykonuje zadań publicznych, lecz działa w kontekście prywatnoprawnym (zob. również pytanie 6 a)?

- 4) Jeżeli zastosowanie mają nowe ramy prawne, a gmina jest zobowiązana do lojalności względem Unii:
a) Czy zobowiązanie do lojalności względem Unii w związku z nowymi ramami prawnymi (wzgl. ich celami), włącznie z przewidzianą w nich surową procedurą koordynacji i konsultacji, która wymaga przeprowadzenia zanim krajowy organ regulacyjny uzyska (wyłączną) kompetencję do ingerencji w cenę obowiązującą dla użytkowników końcowych za pośrednictwem kontroli cen, stoi na przeszkodzie stosowaniu klauzuli ograniczającej wysokość ceny przez gminę?

- b) Jeżeli nie — czy odpowiedź na pytanie 4a brzmi inaczej w odniesieniu do okresu, w którym, po tym jak Komisja wyraziła w swoim piśmie (letter of serious doubt) poważne wątpliwości co do zgodności kontroli cen zaproponowanej przez OPTA [Niezależny Organ Nadzoru nad Poczta i Telekomunikacją] z celami nowych ram prawnych określonych w art. 8 dyrektywy ramowej, OPTA odstąpiła od zastosowania tego środka?
- 5) a) Czy art. 101 TFUE stanowi przepis związany z ochroną porządku publicznego, który, zgodnie z art. 24 i 25 Rv [kodeksu postępowania cywilnego], sąd musi zastosować z urzędu, wykraczając poza granice sporu?
- b) Jeśli tak — w odniesieniu do jakich, powołanych w postępowaniu, okoliczności stanu faktycznego sąd musi zbadać możliwość zastosowania art. 101 TFUE z urzędu? Czy sąd jest zobowiązany do tego również wtedy, gdy ocena ta, po tym jak strony miały możliwość zajęcia stanowiska w tym przedmiocie, prowadzi (może prowadzić) do uzupełnienia stanu faktycznego w rozumieniu art. 149 Rv?
- 6) Jeżeli art. 101 TFUE podlega zastosowaniu z pominięciem granic sporu, to — w świetle (celów) nowych ram prawnych, ich stosowania przez OPTA i Komisję Europejską, ujednoczenia pojęć używanych w nowych ramach prawnych, takich jak „znacząca pozycja rynkowa”, „definicja relevantnych rynków” z podobnymi pojęciami występującymi w europejskim prawie konkurencji — na tle okoliczności stanu faktycznego przywołanych w niniejszym postępowaniu powstają następujące pytania:
- a) Czy dokonując sprzedaży przedsiębiorstwa zarządzającego siecią kablówką i zawierając w związku z tym porozumienie w przedmiocie klauzuli ograniczającej wysokość ceny gmina jest przedsiębiorstwem w rozumieniu art. 101 TFUE (zob. również pytanie 3)?
- b) Czy zgodnie z Obwieszczeniem Komisji w sprawie porozumień o mniejszym znaczeniu, które nie ograniczają odczuwalnie konkurencji na mocy art. 81 ust. 1 TWE (de minimis) [...] pkt 11 (¹)) klauzulę ograniczającą wysokość ceny należy uznać za najbardziej szkodliwe ograniczenie (ograniczenie podstawowe) w rozumieniu art. 101 ust. 1 lit. a) TFUE? Jeśli nie — czy dla odpowiedzi na to pytanie mają znaczenie okoliczności przywołane w pytaniu 6 d) (zob. poniżej)?
- c) Jeżeli klauzula ograniczająca wysokość ceny nie jest najbardziej szkodliwym ograniczeniem, czy ma ona na celu ograniczenie konkurencji (już) z tego powodu, że:
- krajowy organ ochrony konkurencji uznał, że naliczając (wyższe) opłaty za świadczenie usług identycznych do rozpowszechniania za pośrednictwem sieci kablówkiej pakietu podstawowego na tym samym rynku UPC nie nadużyła swojej pozycji dominującej;
  - Komisja wyraziła w swoim piśmie (letter of serious doubt) poważne wątpliwości co do zgodności regulacji (ex ante) cen obowiązujących dla użytkowników końcowych (za pośrednictwem kontroli cen) dla usług takich jak rozpowszechnianie przez UPC pakietu podstawowego za pośrednictwem sieci kablówkiej z celami określonymi w art. 8 dyrektywy ramowej? Czy dla odpowiedzi ma znaczenie okoliczność, że pismo to spowodowało odstąpienie przez OPTA od kontroli cen?
- d) Czy zawierająca klauzulę ograniczającą wysokość ceny umowa [umowa w sprawie przyszłej eksploatacji sieci łączności w Hilversum] stanowi odczuwalne ograniczenie konkurencji w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE (również) przy uwzględnieniu, że:
- zgodnie z nowymi ramami prawnymi UPC należy uznać za przedsiębiorstwo mające znaczącą pozycję rynkową (Obwieszczenie *de minimis*, pkt 7);
  - niemal wszystkie niderlandzkie gminy, które w latach dziewięćdziesiątych sprzedały należące do nich przedsiębiorstwa zarządzające siecią kablówką, zastrzegły sobie w tych umowach uprawnienia w zakresie określania ceny pakietu podstawowego (Obwieszczenie *de minimis*, pkt 8)?
- e) Czy umowę, wraz z klauzulą ograniczającą wysokość ceny, należy uznać za mającą (mogącą mieć) odczuwalny wpływ na handel między państwami członkowskimi w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE i zgodnie z Wytocznymi Komisji dotyczącymi pojęcia „wpływ na handel między państwami członkowskimi” w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2004, C 101, s. 81) biorąc pod uwagę, że:
- zgodnie z nowymi ramami prawnymi UPC należy uznać za przedsiębiorstwo mające znaczącą pozycję rynkową;
  - OPTA przeprowadziła europejską procedurę konsultacji, wymaganą przez nowe ramy prawne, gdy planowany środek może mieć wpływ na handel między państwami członkowskimi, w odniesieniu do środka kontroli cen dotyczących usług takich jak rozpowszechnianie pakietu podstawowego za pośrednictwem sieci kablówkiej przez operatorów sieci kablówkiej mających znaczącą pozycję rynkową, takich jak UPC;
  - wartość przedmiotu umowy opiewała w tamtym czasie na 51 mln guldenów (ponad 23 mln EUR);

- niemal wszystkie niderlandzkie gminy, które w latach 90tych sprzedały należące do nich przedsiębiorstwa zarządzające siecią kablową na rzecz operatorów tej sieci, między innymi na rzecz UPC, zastrzegły sobie w tych umowach uprawnienia w zakresie określania ceny pakietu podstawowego?
- 7) Czy, biorąc pod uwagę nowe ramy prawne i wyrażone przez Komisję w letter od serious doubt poważne wątpliwości w przedmiocie zgodności regulacji (ex ante) cen obowiązujących dla użytkowników końcowych z celami prawa konkurencji, sąd krajowy może jeszcze uznać, że zabroniona przez art. 101 ust. 1 TFUE klauzula ograniczająca wysokość ceny nie podlega zastosowaniu na podstawie art. 101 ust. 3 TFUE? Czy na odpowiedź ma wpływ okoliczność, że pismo to spowodowało odstąpienie przez OPTA od kontroli cen?
- 8) Czy w świetle okoliczności panujących w chwili zawarcia umowy (początkowa faza liberalizacji rynku telekomunikacji) i późniejszego rozwoju wydarzeń w sektorze telekomunikacji, włącznie z wejściem w życie nowych ram prawnych i z mającymi w nich oparcie poważnymi wątpliwościami Komisji co do zastosowania środka kontroli cen, europejska sankcja nieważności, przewidziana w art. 101 ust. 2 TFUE, dopuszcza relatywizację jej obowiązywania w czasie?

(¹) Dz.U. 2001 C 368/07, s. 13.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 12 października 2011 r. — Amazon.com International Sales Inc. i in. przeciwko Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH

(Sprawa C-521/11)

(2012/C 25/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Amazon.com International Sales Inc., Amazon EU Sàrl, Amazon.de GmbH, Amazon.com GmbH, in Liquidation, Amazon Logistik GmbH

Strona pozwana: Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy spełniony jest warunek „godziwej rekompensaty” w rozumieniu art. 5 ust. 2 lit. b) w rozumieniu dyrektywy 2001/29/WE (¹), jeżeli
- a) uprawnionym, o których mowa w art. 2 dyrektywy 2001/29/WE, przysługuje wykonywane wyłącznie przez organizację zbiorowego zarządzania prawami autorskimi

prawo do godziwego wynagrodzenia wobec tego, kto jako pierwszy wprowadza w kraju odpłatnie w celach zarobkowych nośniki, które nadają się do zwielokrotnienia ich utworów,

- b) prawo to nie jest zależne od tego, czy udostępnienie nośników w obrocie pośrednikom handlowym, osobom fizycznym lub prawnym następuje do użytku nie do celów prywatnych, czy też osobom fizycznym do użytku do celów prywatnych,
- c) temu, kto korzysta z nośników na podstawie zgody uprawnionego lub ponownie je eksportuje przed zbyciem na rzecz ostatniego użytkownika końcowego, przysługuje jednak wobec organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi roszczenie o zwrot wynagrodzenia?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:
- 2.1. Czy warunek „godziwej rekompensaty” w rozumieniu art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE byłby spełniony, jeżeli prawo określone w pytaniu pierwszym lit. a) przysługuje tylko w razie udostępnienia nośników w obrocie osobom fizycznym, które wykorzystują je do zwielokrotnienia do celów prywatnych?
- 2.2. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie pkt 1:

Czy w przypadku udostępnienia nośników w obrocie osobom fizycznym należy przyjmować do chwili potwierdzenia przeciwnego stanu rzeczy, że nośniki są wykorzystywane do zwielokrotnienia do celów prywatnych?

- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie pkt 1:
- Czy z art. 5 dyrektywy 2001/29/WE lub innych przepisów prawa Unii wynika, że prawo do otrzymania godziwej rekompensaty wykonywane przez organizację zbiorowego zarządzania prawami autorskimi nie przysługuje, jeżeli organizacja ta jest na mocy ustawy zobowiązana do przekazania połowy dochodu instytucjom socjalnym i kulturalnym, a nie do wypłacenia go uprawnionym do otrzymania wynagrodzenia?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub pytanie drugie pkt 1:

Czy art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE lub inny przepis prawa Unii stoją na przeszkodzie prawu do otrzymania godziwej rekompensaty wykonywanemu przez organizację zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, jeżeli w innym państwie członkowskim — choćby ewentualnie na sprzecznej z prawem Unii podstawie — zostało już wypłacone godziwe wynagrodzenie z tytułu wprowadzenia nośników do obrotu?

(¹) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz. U. L 167, s. 10).